

zavinění, avšak pod podmínkou, že bude zachována možnost poškozené osoby nebo uvedeného poskytovatele založit odpovědnost výrobce na základě uvedené směrnice, jsou-li splněny podmínky stanovené touto směrnicí.

(¹) Úř. věst. C 30, 29.1.2011.

Rozsudek Soudního dvora (sedmého senátu) ze dne 21. prosince 2011 (žádost o rozhodnutí o předběžné otázce Rechtbank van eerste aanleg te Brugge — Belgie) — Vlaamse Oliemaatschappij NV v. FOD Financiën

(Věc C-499/10) (¹)

(„Šestá směrnice o DPH — Daňoví dlužníci — Třetí společně a nerozdílně odpovědná osoba — Režim jiného skladu než celní sklad — Společná a nerozdílná odpovědnost skladovatele zboží a osoby povinné k dani, která je majitelem tohoto zboží — Dobrá víra nebo neexistence úmyslného protiprávního jednání nebo nedbalosti skladovatele zboží“)

(2012/C 49/18)

Jednací jazyk: nizozemština

Předkládající soud

Rechtbank van eerste aanleg te Brugge

Účastníci původního řízení

Žalobkyně: Vlaamse Oliemaatschappij NV

Žalovaný: FOD Financiën

Předmět věci

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce — Rechtbank van eerste aanleg te Brugge — Výklad čl. 21 odst. 3 šesté směrnice Rady 77/388/EHS ze dne 17. května 1977 o harmonizaci právních předpisů členských států týkajících se daní z obratu — Společný systém daně z přidané hodnoty: jednotný základ daně (Úř. věst. L 145, s. 1; Zvl. vyd. 09/01, s. 23) — Daňoví dlužníci — Třetí společně a nerozdílně odpovědná osoba — Vnitrostátní právní úprava, podle níž je skladovatel zboží společně a nerozdílně odpovědným za zaplacení daně, kterou dluží osoba povinná k této dani — majitel zboží v režimu jiného než celního skladu — přestože skladovatel je v dobré víře, nebo mu nelze vytýkat žádné úmyslné protiprávní jednání nebo nedbalost

Výrok

Článek 21 odst. 3 šesté směrnice Rady 77/388/EHS ze dne 17. května 1977 o harmonizaci právních předpisů členských států týkajících se daní z obratu — Společný systém daně z přidané hodnoty: jednotný základ daně, ve znění směrnice Rady 2001/115/ES ze dne 20. prosince 2001, se musí vykládat v tom smyslu, že členským státům neumožňuje stanovit, že provozovatel jiného než celního skladu je společně a nerozdílně odpovědným za zaplacení splatné daně z přidané hodnoty, kterou osoba povinná k této dani — majitel zboží

— dluží za dodání zboží za úplatu z tohoto skladu, přestože provozovatel uvedeného skladu je v dobré víře a žádné úmyslné protiprávní jednání nebo nedbalost mu nelze vytýkat.

(¹) Úř. věst. C 13, 15.1.2011

Rozsudek Soudního dvora (osmého senátu) ze dne 21. prosince 2011 (žádost o rozhodnutí o předběžné otázce Varhoven administrativen sad — Bulharsko) — Evroetil AD v. Direktor na Agentsia „Mitnitsi“

(Věc C-503/10) (¹)

(„Směrnice 2003/30/ES — Článek 2 odst. 2 písm. a) — Pojem „bioethanol“ — Výrobek získaný z biomasy, který má obsah ethanolu vyšší než 98,5 % a není denaturovaný — Relevance skutečného užívání jako biopaliva — Nařízení (EHS) č. 2658/87 — Kombinovaná nomenklatura — Sazební zařazení biotahanolu pro účely výběru spotřebních daní — Směrnice 2003/96/ES — Energetické produkty — Směrnice 92/83/EHS — Článek 20 první odrážka a čl. 27 odst. 1 písm. a) a b) — Pojem „ethanol“ — Osvobození od harmonizované spotřební daně — Denaturace“)

(2012/C 49/19)

Jednací jazyk: bulharština

Předkládající soud

Varhoven administrativen sad

Účastníci původního řízení

Účastnice řízení podávající kasační opravný prostředek: Evroetil AD

Odpůrce: Direktor na Agentsia „Mitnitsi“

Předmět věci

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce — Varhoven administrativen sad — Výklad čl. 2 odst. 2 písm. a) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/30/ES ze dne 8. května 2003 o podpoře užívání biopaliv nebo jiných obnovitelných pohonných hmot v dopravě (Úř. věst. L 123, s. 42; Zvl. vyd. 13/31 s. 188) a přílohy I nařízení Rady (EHS) č. 2658/87 ze dne 23. července 1987 o celní a statistické nomenklatuře a o společném celním sazebníku (Úř. věst. L 256, s. 1; Zvl. vyd. 02/02 s. 382), ve znění nařízení Komise (EHS) č. 2587/91 ze dne 26. července 1991 (Úř. věst. L 259, s. 1) — Výklad čl. 2 odst. 1 směrnice Rady 2003/96/ES ze dne 27. října 2003, kterou se mění struktura rámcových předpisů Společenství o zdanění energetických produktů a elektřiny (Úř. věst. L 283, s. 51; Zvl. vyd. 09/01 s. 405), a čl. 20 prvního pododstavce první odrážky směrnice Rady 92/83/EHS ze dne 19. října 1992 o harmonizaci struktury spotřebních daní z alkoholu a alkoholických nápojů (Úř. věst. L 316, s. 21; Zvl. vyd. 09/01 s. 206) — Výrobek získaný z biomasy, který obsahuje estery, vyšší alkoholy a aldehydy, má obsah alkoholu vyšší než 98,5 % nebyl denaturován — Pojem „bioethanol“ — Zařazení do podpoložky 2207 20 00 (ethanol a ostatní destiláty, denaturované, s jakýmkoliv obsahem alkoholu) nebo do podpoložky 2207 10 00 (ethanol nedenaturovaný s objemovým obsahem alkoholu 80 % obj. nebo více) za účelem výběru spotřebních daní.

Výrok

- 1) Definice bioethanolu uvedená v čl. 2 odst. 2 písm. a) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/30/ES ze dne 8. května 2003 o podpoře užívání biopaliv nebo jiných obnovitelných pohonných hmot v dopravě musí být vykládána v tom smyslu, že se vztahuje na takový výrobek, jako je výrobek dotčený v původním řízení, který je mimo jiné získáván z biomasy a má obsah ethanolu vyšší než 98,5 %, jestliže je uváděn na trh jako biopalivo pro dopravu.
- 2) Unijní právo musí být vykládáno v tom smyslu, že na takový výrobek, jako je výrobek dotčený v původním řízení, který má obsah ethanolu vyšší než 98,5 % a nebyl denaturován podle výslovně stanoveného postupu denaturace, se musí uplatnit spotřební daň podle čl. 19 odst. 1 směrnice Rady 92/83/EHS ze dne 19. října 1992 o harmonizaci struktury spotřebních daní z alkoholu a alkoholických nápojů, i když je získáván z biomasy podle technologie, jež se liší od technologie používané pro výrobu ethanolu zemědělského původu, obsahuje látky, v důsledku kterých není vhodný k lidské spotřebě, splňuje požadavky stanovené v návrhu evropské normy pr EN 15376 pro bioethanol užívaný jako pohonná hmota a odpovídá případně definici bioethanolu uvedené v čl. 2 odst. 2 písm. a) směrnice 2003/30.

(¹) Úř. věst. C 346, 18.12.2010.

Rozsudek Soudního dvora (druhého senátu) ze dne 21. prosince 2011 (žádost o rozhodnutí o předběžné otázce Tribunale di Firenze — Itálie) — trestní řízení proti X

(Věc C-507/10) (¹)

(„Policejní a soudní spolupráce v trestních věcech — Rámcové rozhodnutí 2001/220/SVV — Postavení obětí v trestním řízení — Ochrana ohrožených osob — Výslech nezletilých svědků — Řízení k předběžnému provedení důkazů mimo hlavní líčení — Zamítavé rozhodnutí státního zástupce předložit soudci pověřenému předběžným vyšetřováním návrh na výslech“)

(2012/C 49/20)

Jednací jazyk: italtština

Předkládající soud

Tribunale di Firenze

Účastník původního trestního řízení

X

za přítomnosti: Y

Předmět věci

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce — Tribunale di Firenze — Výklad článků 2, 3 a 8 rámcového rozhodnutí Rady ze dne 15. března 2001 o postavení obětí v trestním řízení (Úř. věst. L 82, s.1) — Výslech nezletilých osob jako svědků — Výslech nezletilé oběti sexuálního zneužívání — Způsoby ochrany, které nejsou povinně vyžadovány vnitrostátní právní úpravou

Výrok

Články 2, 3 a 8 odst. 4 rámcového rozhodnutí Rady 2001/220/SVV ze dne 15. března 2001 o postavení obětí v trestním řízení musejí být vykládány v tom smyslu, že nebrání takovým ustanovením vnitrostátního práva, jako jsou čl. 392 odst. 1a, čl. 398 odst. 5a a článek 394 trestního řádu, která neukládají státnímu zástupci povinnost navrhnout soudu, který má ve věci rozhodnout, aby umožnil zvláště ohrožené oběti být vyslechnuta a podat výpověď ve vyšetřovací fázi trestního řízení podle úpravy pro provedení důkazu výsledkem svědka mimo hlavní líčení, a uvedené oběti neumožňují soudně napadnout rozhodnutí státního zástupce zamítajícího její žádost o vyslechnutí a podání výpovědi podle uvedené úpravy.

(¹) Úř. věst. C 13, 15.01.2011.

Rozsudek Soudního dvora (třetího senátu) ze dne 21. prosince 2011 (žádost o rozhodnutí o předběžné otázce Oberlandesgericht Düsseldorf — Německo) — trestní řízení proti Mohsenu Afrasiabimu, Behzadu Sahabimu, Heinzu Ulrichu Kesselovi

(Věc C-72/11) (¹)

(„Společná zahraniční a bezpečnostní politika — Omezující opatření přijatá vůči Íránské islámské republice s cílem zabránit šíření jaderných zbraní — Nařízení (ES) č. 423/2007 — Článek 7 odst. 3 a 4 — Dodání a instalace slinovací pece v Íránu — Pojem „nepřímé zpřístupnění“ „hospodářského zdroje“ ve prospěch osoby, subjektu nebo orgánu vyjmenovaných v přílohách IV a V uvedeného nařízení — Pojem „obejití“ zákazu zpřístupnění“)

(2012/C 49/21)

Jednací jazyk: němčina

Předkládající soud

Oberlandesgericht Düsseldorf

Účastníci původního trestního řízení

Mohsen Afrasiabi, Behzad Sahabi, Heinz Ulrich Kessel

Předmět věci

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce — Oberlandesgericht Düsseldorf — Výklad čl. 7 odst. 3 a 4 nařízení Rady (ES) č. 423/2007 ze dne 19. dubna 2007 o omezujících opatřeních vůči Íránu (Úř. věst. L 103 s. 1) — Dodání zařízení uvedeného v příloze II nařízení (ES) č. 423/2007 v nepoužitelném stavu íránské právnické osobě neuvedené v přílohách IV a V tohoto nařízení — Zařízení údajně určené k další výrobě ve prospěch subjektu uvedeného v těchto dvou přílohách — Rozsah zákazu zpřístupnění hospodářských zdrojů osobám, jejichž výčet je